

Vojenská analýza konfliktu na Ukrajině

Svět / 6 dubna, 2022 / Čína, Geopolitika, Rusko, USA

Podruhé za fungování našeho webu jsme nuceni porušit interní pravidlo, které spočívá v tom, že veškeré články na tomto webu jsou tvořeny autorskými texty. Poprvé jsme tak učinili v době maximální snahy o zprostředkování těch z našeho pohledu nejdůležitějších informací ohledně genových injekcí mRNA [1].

Nyní tak činíme z důvodu vojenské analýzy zveřejněné na portálu cf2r.org [2], autorem je Jacques Baud, což je bývalý plukovník generálního štábu, bývalý člen švýcarské strategické rozvědky, specialista na východoevropské země. Ne všechny jeho myšlenky souzní s našimi, ale evidentní snaha o maximální objektivnost na základě jeho absolvovaných škol a životních zkušeností se opravdu cení.

Zde avizovaný text:

Část první: Na cestě do války

Po celá léta, od Mali po Afghánistán, jsem pracoval pro mír a riskoval pro něj život. Nejde tedy o ospravedlnění války, ale o pochopení toho, co nás k ní vedlo. Všiml jsem si, že „odborníci“, kteří se střídají v televizních pořadech, analyzují situaci na základě pochybných informací, nejčastěji hypotéz, které se proměnily ve fakta, a my pak už nechápeme, co se děje. Takto vzniká panika.

Problém není ani tak v tom, kdo má v tomto konfliktu pravdu, ale v tom, jak naši vůdci rozhodují.

Zkusme se podívat na kořeny konfliktu. Začíná to u těch, kteří posledních osm let mluví o „**separatistech**“ nebo „**nezávislých**“ z **Donbasu**. To není pravda. Referenda, která v květnu 2014 uspořádaly dvě samozvané republiky Doněck a Lugansk, nebyla referendem o „nezávislosti“ (независимость), jak tvrdili někteří bezohlední novináři, ale referendem o „**sebeurčení**“ nebo „**autonomii**“ (самостоятельность). Výraz „**proruský**“ naznačuje, že Rusko bylo stranou konfliktu, což nebylo, a „ruskojazyčný“ by byl upřímnější. Tato referenda navíc proběhla proti doporučení **Vladimíra Putina**.

Tyto republiky ve skutečnosti **neusilovaly o odtržení od Ukrajiny**, ale o autonomní status, který by jim zaručoval používání ruštiny jako úředního jazyka. Prvním legislativním aktem nové vlády, která vzešla ze svržení prezidenta Janukovyče, bylo totiž 23. února 2014 zrušení **Kivalov-Kolesničenkova zákona** z roku 2012, který stanovil **ruštinu jako úřední jazyk**. To je spíše podobné, jako kdyby osnovatelé státního převratu rozhodli, že francouzština a italština už nebudou ve Švýcarsku úředními jazyky.

Toto rozhodnutí vyvolalo bouři mezi ruskojazyčným obyvatelstvem. Výsledkem byly tvrdé represe proti ruskojazyčným regionům (**Oděsa, Dněpropetrovsk, Charkov, Lugansk a Doněck**), které začaly v únoru 2014 a vedly k militarizaci situace a několika masakrům (především v Oděse a Mariupolu). Na konci léta 2014 zůstaly pouze samozvané republiky **Doněck a Lugansk**.

V této fázi byly ukrajinské štáby příliš rigidní a ustrnulé v doktrinářském přístupu k operačnímu umění a nedokázaly se prosadit u nepřítele. Zkoumání průběhu bojů **v Donbasu v letech 2014-2016 ukazuje**, že ukrajinský generální štáb systematicky a mechanicky uplatňoval stejná operační schémata. Válka, kterou vedli autonomisté, se však velmi podobala tomu, co pozorujeme v Sahelu: vysoce mobilní operace vedené lehkými prostředky. Díky pružnějšímu a méně doktrinářskému přístupu dokázali povstalci využít setrvačnosti ukrajinských sil a opakovaně je „chytit do pastí“.

V roce 2014 jsem byl v NATO zodpovědný za boj proti šíření ručních palných zbraní a snažili jsme se odhalit dodávky ruských zbraní povstalcům, abychom zjistili, zda se na nich podílí Moskva. Informace, které jsme dostávali, pak pocházely téměř výhradně od **polských** zpravodajských služeb a „**neseděly**“ s informacemi, které přicházely od **OBSE**: navzdory některým poměrně hrubým tvrzením **žádné dodávky zbraní** a vojenského vybavení z **Ruska neexistovaly**.

Povstalci byli vyzbrojeni díky **přeběhnutí** rusky mluvících ukrajinských jednotek na stranu povstalců. S pokračujícími neúspěchy Ukrajiny se řady autonomistů rozrůstali o tankové, dělostřelecké a protiletadlové prapory. Právě to nutilo **Ukrajince**, aby se zavázali k **Minským dohodám**.

Hned po podpisu dohod z **Minsku 1** však ukrajinský prezident **Petro Porošenko** zahajuje rozsáhlou protiteroristickou operaci (ATO/Антитерористична операція) proti **Donbasu**. Ukrajinci, kterým důstojníci **NATO** špatně radili, utrpěli u **Debalceva drtivou porážku**, která je donutila zavázat se k **dohodám Minsk 2...**

Je nezbytné připomenout, že dohody z **Minsku 1** (září 2014) a **Minsku 2** (únor 2015) nestanovily oddělení nebo nezávislost republik, ale jejich **autonomii** v rámci Ukrajiny. Ti, kdo četli dohody (je jich velmi, velmi málo), si mohli všimnout, že je v nich plně napsáno, že o statusu republik se má jednat mezi **Kyjevem** a zástupci republik, **o vnitřním řešení v rámci Ukrajiny**.

Proto Rusko od roku 2014 systematicky požadovalo jejich uplatnění a zároveň se odmítalo účastnit jednání, protože šlo o vnitřní ukrajinskou záležitost. Na druhé straně se Západ v čele s **Francií** systematicky snažil nahradit minské dohody „normanským formátem“, který postavil **Rusy a Ukrajince** tváří v tvář. Nezapomínejme však, že před 23.-24. únorem 2022 na **Donbasu** nikdy žádná ruská vojska nebyla. Pozorovatelé **OBSE** navíc nikdy nezaznamenali sebemenší stopu po působení ruských jednotek v Donbasu. Například mapa amerických zpravodajských služeb, kterou 3. prosince 2021 zveřejnil deník Washington Post, neukazuje žádné ruské jednotky v Donbasu.

V říjnu 2015 ředitel Ukrajinské bezpečnostní služby (SBU) **Vasyl Hrycak** přiznal, že v Donbasu bylo zaznamenáno pouze **56 ruských bojovníků**. Bylo to srovnatelné s tím, jako kdyby Švýcaři šli o víkendech bojovat do Bosny v 90. letech nebo Francouzi na Ukrajinu v současnosti.

Ukrajinská armáda byla tehdy v žalostném stavu. V říjnu 2018, po čtyřech letech války, hlavní ukrajinský vojenský prokurátor Anatolij Matios uvedl, že Ukrajina ztratila v Donbasu **2700** mužů: **891** v důsledku nemocí, **318** při dopravních nehodách, **177** při jiných nehodách, **175** v důsledku otravy (alkoholem, drogami), **172** v důsledku neopatrného zacházení se zbraněmi, **101** v důsledku porušení bezpečnostních předpisů, **228** v důsledku vraždy a **615** v důsledku sebevraždy.

Armáda je ve skutečnosti podkopávána korupcí svých kádrů a již nemá podporu obyvatelstva. Podle zprávy britského ministerstva vnitra se v březnu/dubnu 2014 nedostavilo na první předvolání **70 % záložníků, na druhé 80 %, na třetí 90 % a na čtvrté 95 %**. Na přelomu října a listopadu 2017 se **70 %** branců nedostavilo na kampaň „Podzim 2017“. A to nepočítáme sebevraždy a dezerce (často k autonomům), které dosahují až **30 %** pracovní síly v oblasti ATO. Mladí Ukrajinci odmítají bojovat v Donbasu a raději emigrují, což také alespoň částečně vysvětluje demografický deficit země.

Ukrajinské ministerstvo obrany se poté obrátilo na NATO, aby pomohlo zvýšit „atraktivitu“ svých ozbrojených sil. Poté, co jsem již pracoval na podobných projektech v rámci OSN, **jsem byl požádán NATO**, abych se podílel na programu obnovy image ukrajinských ozbrojených sil. Jedná se však o dlouhodobý proces a Ukrajinci chtěli postupovat rychle.

Abyste nahradila nedostatek vojáků, uchýlila se ukrajinská vláda k **polovojenským milicím**. Tvoří je především zahraniční žoldněři, často krajně pravicoví bojovníci. V roce 2020 tvoří asi 40 % ukrajinských sil a podle agentury

Reuters čítají asi 102 000 mužů. **Vyzbrojují je, financují a cvičí Spojené státy, Velká Británie, Kanada a Francie. Je zde více než 19 národností – včetně švýcarské.**

Západní země tak jednoznačně vytvořily a podpořily ukrajinské krajně pravicové milice. Deník Jerusalem Post v říjnu 2021 projekt **Centuria** odsoudil. Tyto milice působí v **Donbasu** od roku 2014 za podpory Západu. I když lze diskutovat o termínu „nacistický“, faktem zůstává, že tyto milice jsou násilné, nesou odpornou ideologii a jsou zjevně antisemitské. Jejich antisemitismus je spíše kulturní než politický, a proto termín „nacistický“ není příliš vhodný. Jejich **nenávisť k Židům** pramení z velkých hladomorů na Ukrajině ve 20. a 30. letech 20. století, které byly důsledkem **Stalinovy** konfiskace úrody pro financování modernizace Rudé armády. Tuto genocidu – na Ukrajině známou jako **Holodomor** – prováděla NKVD (předchůdkyně KGB), jejíž vyšší vedení tvořili převážně **Židé**. Proto dnes **ukrajinští extremisté žádají Izrael**, aby se omluvil za zločiny komunismu, jak píše Jerusalem Post. To má daleko k „přepisování dějin,“ **Vladimírem Putinem**.